



ת"פ 40337/11/15 - מדינת ישראל נגד חליל עיסא

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 40337-11-15 מדינת ישראל נ' עיסא
תיק חיצוני: 365165/2015

כבוד השופטת אדנקו סבחת-חיימוביץ	בפני
מדינת ישראל	מאשימה
חליל עיסא	נגד
	נאשמים

החלטה

לפניי בקשת המאשימה להתיר לה להגיש ראייה, שיחת המתלוננת למוקד 100 של משטרת ישראל, במסגרת טיעוניה לעונש, וזאת לאחר שהנאשם הודה בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון, במסגרתו לא הייתה התייחסות המאשימה לכוונתה להגיש ראייה זו בשלב הטיעונים לעונש.

רקע

ביום 19.2.17 הורשע הנאשם בכתב אישום מתוקן בעבירת איומים במסגרת הסדר טיעון בתיק שבכותרת. כמו-כן צירף הנאשם את כתב האישום מת"פ 8758-08-16 ובו הורשע בעבירות של הפרת הוראה חוקית והפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

במסגרת ההסדר הסכימו הצדדים כי:

"הגענו להסכמות, נצרף כתב אישום נוסף של השלום בתל אביב. לעונש, המאשימה תגביל את עצמה ל- 3 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות וכן רכיבים נוספים. ההגנה פתוחה בטיעוניה".

הנאשם נשלח לממונה על עבודות השירות, שם הביע הסכמתו לביצוע עבודות שירות ונמצא כשיר לכך.

במסגרת הטיעונים לעונש ביום 20.6.17 ביקשה ב"כ המאשימה להגיש כאמור כראיה מטעמה את שיחת המתלוננת למוקד 100 וב"כ הנאשם התנגד לכך.

טענות הצדדים

ב"כ המאשימה נימקה הבקשה בכך ש"מדובר בראיה לגיטימית שהמאשימה יכולה להגישה גם מבלי לתאם עם ההגנה כפי שנהוג לעשות במסגרת תיקים אחרים דומים. יש ראיות לעונש שגם אם להגנה לא נוח שיוגשו לביהמ"ש דברים אלה נעשים יום יום. איני סבורה שיש לתאם מראש עם ההגנה שדיסק או ראיה אחרת לא יוגשו כל עוד החוק מתיר להגיש



אותם וכמובן שלא נאמר להגנה שדיסק כזה לא יוגש ולכן איני רואה מניעה להגישו ואבקש כי ביהמ"ש יאפשר לי להגישו".

ב"כ הנאשם הפנה לסעיף 40' לתיקון 113 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן- "תיקון 113"), וטען כי יש בעתירת המאשימה להרע את מצבו המשפטי של הנאשם לאחר שהסתמך על ההסדר שנרקם בין הצדדים, וכי היה על המאשימה להודיע מראש על כוונתה להגיש ראייה זו. שיחת המתלוננת למוקד 100 הנה ראייה בתיק, ולו נשמעו הראיות, הייתה המתלוננת נחקרת על האירוע כולו ועל תחושותיה, וניתן היה "לרדת לליבה של אותה ראייה". עתירת המאשימה בשלב זה, מבלי שניתנה לב"כ הנאשם האפשרות מראש לשקול את שיקוליו לעניין ההודאה בכתב האישום המתוקן, יש בה חוסר הוגנות כלפי הנאשם.

דין והכרעה

סעיף 40' לתיקון 113 שכותרתו "הוכחת נסיבות הקשורות בביצוע העבירה" קובע, כי :

"40'. (א) בית המשפט יקבע כי התקיימו נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, על בסיס ראיות שהובאו בשלב בירור האשמה.

(ב) על אף האמור בסעיף קטן (א) -

(1) בשלב הטיעונים לעונש, הנאשם רשאי להביא ראיות מטעמו, ובלבד שאינן סותרות את הנטען על ידו בשלב בירור האשמה, והצדדים רשאים להביא ראיות שנקבע בחיקוק כי יובאו בשלב זה;

(2) בית המשפט רשאי, לבקשת אחד מהצדדים, להתיר להביא ראיות בעניין נסיבות הקשורות בביצוע העבירה בשלב הטיעונים לעונש, אם שוכנע כי לא היתה אפשרות לטעון לגביהן בשלב בירור האשמה או אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

....

(ד) בלי לגרוע מהוראות סעיף קטן (ב)(2), הודה הנאשם בעובדות כתב האישום, בין לאחר שמיעת הראיות ובין לפני כן, יכלול כתב האישום שבו הודה את כל העובדות והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה".

עינינו הרואות, כי הכלל הוא שבית המשפט יקבע את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה על בסיס הראיות שהובאו בפניו בשלב בירור האשמה. בעניין זה הוגשו כתבי אישום שחזקה על הצדדים שהם כוללים בתוכם את העובדות והנסיבות הקשורות בביצוע העבירות.

החריגים המאפשרים הבאת ראיות בשלב הטיעונים לעונש מנויים בס"ק (ב); הראשון שהצדדים רשאים להביא ראיות



שנקבעו בחיקוק, והשני ניתן להביא ראיות הקשורות בנסיבות ביצוע העבירה ברשות בית המשפט ובלבד שזה "שוכנע, כי לא הייתה אפשרות לטעון לגביהם בשלב בירור האשמה או אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין".

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים לא מצאתי להיעתר לבקשת המאשימה.

ראשית, מדובר בראיה הקשורה בביצוע העבירה ולא הוכח בפניי, כי לא הייתה באפשרות המאשימה לטעון לכך בשלב הצגת ההסדר או לפחות להודיע על כוונתה לעשות כן בשלב הטיעונים לעונש.

שנית, יש להבחין בין ראיות המוגשות בשלב הטיעונים לעונש, כי זהו מקומן הטבעי בהליך ואין שנויות במחלוקת, כמו גיליון רישום פלילי ונסיבות אישיות לבין ראיות שנועדו להוכיח עובדות הקשורות בביצוע העבירה אך לא פורטו בכתב האישום המתוקן שגיבשו הצדדים. המאשימה לא פירטה מהן אותן נסיבות, על פי ס"ק (ב) בשלן יש להתיר לה להגיש הראיה בשלב בו אנו מצויים.

שלישית, לא הבהירה המאשימה מדוע יש חשיבות לראיה האמורה, כאשר תוכן האיומים שבכתב האישום היה עובר לשיחת המתלוננת למוקד 100. משכך לא הוכח, כי יש להתיר הגשת ראיה זו כדי למנוע עיוות דין.

רביעית, אם ביקשה המאשימה להביא את תחושותיה של הנאשמת כתוצאה מהאירוע, הרי שפתוחה הייתה הדרך בפניה לעשות כן על פי חוק זכויות נפגעי עבירה, בתצהיר או עדות של המתלוננת אודות הלך רוחה והשפעת ביצוע העבירה עליה, וזאת במסגרת ס"ק (1) הקובע, כי "הצדדים רשאים להביא ראיות שנקבעו בחיקוק כי יבואו בשלב זה".

חמישית, יש לדחות הבקשה גם מטעמים של הגינות. כאשר בהסדרי טיעון עסקינן, יש להימנע ככל הניתן מהפתעת הנאשם באופן המעמיד את ההסדר בסיכון, נוכח הבקשה להוכיח עובדה שהצדדים בחרו שלא לכלול אותה בכתב האישום המתוקן.

לאור כל האמור לעיל, הבקשה נדחית. גזר הדין יינתן במועד שנקבע.

המזכירות תעביר ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ד' תמוז תשע"ז, 28 יוני 2017, בהעדר הצדדים.